

PAUL SMITH EN HANNELORE KNUTS

Omdat geen plek een mooier symbool is voor ontspannen en spannende ontmoetingen dan een hotel, droppen we twee gasten samen op een kamer voor een avond en een nacht tussen de lakens. Vrienden of nieuwsgierige vreemden, op bekend of onbeslagen terrein. Deze week ontmoeten een ridder en een dame elkaar in Londen: modeontwerper Paul Smith en topmodel Hannelore Knuts. Zij had in 2010 een expo in het Modemuseum van Hasselt, die van Smith loopt nu. 'Misschien blijf ik daarom in de mode: om tussen alle bullshit op zoek te gaan naar die paar diamanten.'

DOOR KATRIEN STEYAERT, FOTO'S JOHAN JACOBS

Ik weet het, ze is een androgyn type. Het zou perfect gekund hebben', zegt ontwerper Paul Smith (68) wanneer we opmerken dat topmodel Hannelore Knuts (37) best in een van zijn campagnes had gepast. 'Ja, waarom hebben wij eigenlijk nog nooit samengewerkt?' voegt zij er plagerig aan toe. 'Waarschijnlijk omdat ik je niet kon betalen', grijnst hij. Hij knijpt haar speels in haar dij en ze lachen luid.

De toon is gezet. De twee hebben elkaar nooit eerder ontmoet, maar Sir Paul – hij werd door de Queen geridderd in 2000 – is een crack van een ijsbreker. Met een mix van jovialiteit, grappen en complimenten stelt hij je meteen op je gemak. Ook Knuts, die zo snel naar de hoogste modekringen

doorstootte dat ze Naomi Campbell voor mocht gaan op de catwalk, heeft een gemoedelijk soort naturel.

We zitten dan wel in het mondaine May Fair Hotel in Londen, de twee zijn hun succescarrières niet begonnen met het oog op roem, glitser of kaviaar. 'In het begin,' zegt Hannelore, 'voelde het alsof ik met zo'n kermisgrijper uit mijn leven van naïef, angstig, Limburgs meisje was getild.' Na een toevallige eerste casting in 1998 liep ze meteen zeven shows per dag. Ze werkte voor Gucci, Prada en Chanel en haar niet voor de hand liggende schoonheid inspireerde ontwerpers als Haider Ackermann en Jean Paul Gaultier. 'Het was soms gekkenwerk, maar ik kreeg direct de *big jobs*. Anders had

ik het ook niet gedaan. No way dat ik ging zitten wachten in de rijen en rijen meisjes die er wél van dromden om model te worden. Ik niet. Daarom had ik nooit faalangst. Ik was verlegen en onwennig, zo plots voor de camera, maar eigenlijk had ik niets te verliezen. Achteraf denk ik soms: kunnen we die rollercoasterrit nog een keer overdoen? Ik heb fantastische dingen meegemaakt, maar ik had vooral veel heimwee en daardoor twijfel ik of ik alles wel genoeg in mij heb opgenomen. Misschien had ik nog verder kunnen komen. Maar ik was wie ik was. *No regrets*.'

BEZEMKAST

Ook Paul Smith beschouwt het als een voordeel dat hij geen mode heeft »

ROOMMATES
1 NACHT, 2 MENSEN, 4 MUREN

liFe

ROOMMATES
PAUL SMITH EN
HANNELORE
KNUTS

gestudeerd. Als *bloke from* Beeston, bij Nottingham, ging hij op zijn vijftiende van school – als dyslecticus gedijde hij er niet – en nam werk aan waar hij kon. Zes jaar later leerde hij Pauline Denyer kennen, nu zijn vrouw. Zij had een couturieropleiding gevolgd en leerde hem het belang van kwalitatieve materialen, goed geknipte silhouetten en warme kleuren, de zaken waarvoor hij nu al jaren lof oogst.

‘Mode is een wereld waar je ingezogen wordt’, zegt Smith, die eigenlijk beroepswielrenner wilde worden, tot hij op zijn zeventiende onzacht in botsing kwam met een vrachtwagen. ‘Tijdens de maandenlange revalidatie leerde ik mensen uit de kunstwereld kennen en een paar jaar later had ik mijn eigen winkel.’ Paul Smith *Vêtements Pour l’Homme* was een kamer van drie bij drie, zonder ramen. ‘Ik was 24 en runde de bezemkast samen met Homer, Paulines langharige Afghaanse hond.’ Homer is er niet meer, maar zijn baasje verkoopt intussen in 73 landen, stelt ongeveer 1.000 mensen in Europa en 3.000 mensen in Japan tewerk en draait een jaaromzet van 400 miljoen euro. En dat allemaal dankzij *Savile Row meets Mr. Bean*, want zo omschrijft hij zijn stijl. Traditioneel met gevoel voor humor. Onder meer de Rolling Stones, George Best en Smiths goede vriend David Bowie zwichtten er al voor. Dat was lang nadat Smith in 1976 zijn eerste overhemden, truien en pakken presenteerde in een hotelkamer in Parijs. ‘Ik drapeerde een lap zwart fluweel over het bed. Pas op de laatste van vier dagen kwam er één klant.’

Het contrast met vandaag kan niet groter zijn. We betrekken The Amarillo Suite – geel is toevallig Hannelores gelukskleur. De suite is zo groot als een tweekamerappartement en is een van de paradepaardjes van het May Fair, dé

uitvalsbasis voor modellen en journalisten tijdens de London Fashion Week. Alles in het hotel, dat koning George V in 1927 opende, glimt en blinkt. Smith brengt er iets aangenaam gewoons binnen. In de weelderige sofa leunt hij gemakkelijk achterover en begint de ene na de andere anekdote te vertellen. Tot hij zich plots verwonderd tot zijn twee assistenten wendt: ‘Hebben jullie die televisie gezien?’ Het ding beslaat inderdaad de halve muur boven de haard. ‘Terwijl ik thuis zó eentje heb’, lacht hij, terwijl hij een schoendoosformaat aan geeft.

FUCK VALENTINO

Hij is ze nochtans gewoon, de betere hotels. ‘Er gaat al jaren geen week voorbij dat ik niet reis. Ik probeer in Tokio, Parijs of waar ik ook ben altijd dezelfde kamer in hetzelfde hotel te boeken.’ Die herhaling stimuleert niet alleen zijn verbeelding, ze is ook gewoon handig. ‘Als je dan midden in de nacht wakker wordt, lig je niet te zoeken naar een klok en stoot je onderweg naar het toilet je tenen niet.’ ‘En verlies je geen uren met uitzoeken hoe de lichtschakelaar werkt’, zegt Hannelore. ‘In deze moderne, technologische tijden gebeuren absurde dingen’, knikt Smith. ‘Een goede vriend van mij is Jony Ive, de hoofdontwerper bij Apple. Hij logeerde hier eens in een hotel waar hij het licht niet uitgeschaakeld kreeg. Hij! De man die de iPhone, de iPad en de iMac bedacht!’

Complexe domotica doen gelukkig niet af aan het thuisgevoel dat ze allebei creëren in hun hotelkamers. ‘Op het nachtkastje maak ik altijd een klein altaar met een fotokader, stenen die ik onderweg verzameld heb en mijn lavendelolie met haar vertrouwde geur’, zegt Hannelore. ‘Vroeger had ik ook altijd muziek bij me. Als ik me slecht voelde, begon ik gewoon te dansen.

SMITH:
‘IK BEN
ALTIJD BEZORGD
OM DE MEISJES.
ER LOPEN IN
HET WERELDJE
VEEL MANNEN
ROND DIE AGRRESSIEF,
FLIRTERIG OF
BRUTAAL ZIJN’

KNUTS:
‘HET IS NIET
ALLEEN HET
SEKSUELE RISICO.
DE ENE DAG
ZEGGEN MENSEN
CONSTANT HOE
MOOI JE BENT,
OM DAN DE
VOLGENDE DAG
HET TEGENDEEL
TE BEWEREN. DAT
IS EEN SERIEUZE
MINDFUCK’

Eenzaamheid was een groot deel van mijn leven, maar daardoor geniet ik er nu ook van een loner te zijn.’ ‘Ik kan me inbeelden dat het voor jou moeilijker was’, knikt Smith. ‘Als model ben je altijd ergens anders, altijd bij nieuwe mensen, terwijl ik zes keer per jaar naar Milaan ga, zes keer per jaar naar Firenze, enzovoort. Dat repetitieve werkt voor mij.’

‘Ik ben altijd bezorgd om de meisjes. Dan zie je ze aankomen voor een defilé: zestien, zeventien jaar, absolute schoonheden, maar o zo kwetsbaar. Er lopen in het wereldje veel mannen rond die agressief, flirterig

of brutaal zijn.’ ‘Het is niet alleen dat seksuele risico’, zegt Hannelore, ‘de ene dag zeggen mensen constant hoe mooi je bent, om dan de volgende dag het tegendeel te beweren. Dat is een *mindfuck* die me serieus veel energie heeft gekost.’

Smith, die een gloeiende hekel heeft aan arrogantie en slechte manieren, geeft zijn modellen goed te eten en staat niet te roepen achter de catwalk. ‘Het fijne is dat jongens en meisjes mij komen bedanken omdat ik hen als mensen behandel.’ ‘Er zijn genoeg castingverantwoordelijken en stilisten die je na een show komen

knuffelen, maar dat eigenlijk gewoon doen om te voelen of je niet verdikt bent’, zegt Hannelore. ‘Je kiest ervoor om in de business te zitten, maar er zijn natuurlijk grenzen. In de mode lopen er echt monsters rond. Zo eist Valentino onnoemelijk veel: fittings met kapsels en make-up, bijvoorbeeld. Compleet tijdverlies in hecatische modeweken en heel pijnlijk voor je huid en haren. Een meisje dat bijna flauwviel van de honger kreeg een dieetpil aangeboden en ik moest eens sandalen aan die twee maten te klein waren. Toen ik vroeg om ze niet te hard aan te spannen, kreeg ik een blik van: *zwijgt en zijt schoon*. Dat was de druppel. Ik ben naar Valentino gestormd, die verderop stond, en heb hem mijn middelvinger getoond. Recht in zijn gezicht! In mijn barbiejurk ben ik de catwalk op gelopen – ik ben op het einde niet eens gestopt – en backstage ben ik beginnen te springen op dat kleed. *If I’m just a piece of meat, then this is just a piece of fabric!*’ Ze lacht om haar atypische uitbarsting. ‘Toen ik de volgende backstage binnenwandelde, was het met een klein hartje. Maar ik kreeg een staande ovatie.’

ZEBRA’S EN PICASSO

Smith knikt goedkeurend. ‘Het is een agressieve business, maar tegelijk ook een goede manier om je boterham te verdienen en de wereld te zien. Plus: er lopen ook *good guys* rond.’ Hannelore bevestigt. ‘Mensen als Azzedine Alaïa en Jean Paul Gaultier staan niet te schreeuwen. Hun ego wordt op een heel gezonde manier gevoed en het zijn gepassioneerde artiesten, die in plaats van verf en penseel naald en draad gebruiken. Daar op mijn manier aan mogen bijdragen is heel inspirerend. Misschien »

liFe
 ROOMMATES
 PAUL SMITH EN
 HANNELORE
 KNUTS

blijf ik daarom wel in de mode: om tussen alle egotripperij, oppervlakkigheid en machtsspelletjes te zoeken naar dat soort mensen. Jullie zijn de diamanten', zegt ze tegen haar kamergenoot. Hij glimlacht. 'Het gaat er competitief en hard toe. Sommigen zinken daarin weg zoals in drijfzand. Kijk naar Galliano en McQueen, allebei getraumatiseerd door de werklust en de verantwoordelijkheid. Gelukkig ben ik sinds ik op mijn vierentwintigste begon nog altijd onafhankelijk. Dat is nogal ongewoon in onze wereld, waar iedereen wordt opgegeten door Louis Vuitton of de Richemont-groep. Ik

heb ook nooit ofte nooit geld geleend.' Smith mag dan een en al spontaneïteit en creativiteit zijn, hij is ook een nuchtere zakenman. Ooit zei hij: 'The reason I've been successful is because I know that VAT means Value Added Tax, not vodka and tonic.' Hij heeft zijn bedrijf perfect onder controle. 'Maar hoe kan dat,' vraagt Hannelore zich af, 'met vier collecties per jaar, zoveel personeel en zo'n omzet?' 'Het creëert weleens druk,' geeft hij toe, 'maar die werkt tot nu toe niet verstikkend. Het helpt dat ik een rustige persoon ben en dat we geen stakeholders hebben. Die willen altijd meer winst maken en dat maakt dat je in

een situatie verzeilt die Edward de Bono, de laterale denker, omschrijft als: *the job changes you but you can't change the job*. Als ik mijn winkel volledig in het roze wil verven, is er niemand die me zegt dat dat niet past bij de identiteit van het bedrijf.' Het is niet hypothetisch: Smiths flagshipstore in Los Angeles is echt flamingoroze. Smith is dan ook de pionier van modieuze verrassingen. In het May Fair draagt hij onder zijn marineblauwe pak felblauw-groen geruite sokken en aan de binnenkant van zijn manchet ontwaart ik een halve regenboog. Hij is de man die zebra's leuk vindt omdat ze eruitzien

SMITH:
 'HET FIJNE IS DAT
 MODELLEN MIJ
 KOMEN BEDANKEN
 OMDAT IK HEN
 ALS MENSEN
 BEHANDEL'

KNUTS:
 'ER ZIJN GENOEG
 CASTINGVERANT-
 WOORDELIJKE EN
 STILISTEN DIE JE NA
 EEN SHOW KOMEN
 KNUFFELEN, MAAR
 DAT EIGENLIJK
 GEWOON DOEN OM
 TE VOELEN OF JE NIET
 VERDIKT BENT'

als paarden met een pyjama aan en die vergaderingen opvrolijkt met een miniatuurtreinlandschap dat hij uit een koffertje tovert. 'Picasso zei het ook al: voor een creatieveling is het essentieel om naïef en verwonderd te blijven als een kind, niet belast door opvoeding of ervaringen. Mij lukt dat vrij goed omdat ik het nooit analyseer.'

KRUISPUNT

'Je zou mijn kantoor eens moeten zien', lacht Smith. Dat staat inderdaad bekend als een soort grot van Ali Baba, tot de nok gevuld met spullen. Mooi, kitscherig, klein, groot, boeken, robots, wielertuutjes, klokken, wandelstokken, you name it. De verzameling als potgrond voor zijn ontwerpen. Ook in zijn winkels verkoopt Smith memorabilia en antiekstukken. 'Hij is constant aan het mixen en cureren, en dat vind ik heel interessant', zegt Hannelore.

Ze richtte in oktober zelf The Image op samen met Wayne Sterling, de man achter models.com. 'Als model werk je als iemand naar je vraagt, maar dat wordt me stilaan te passief. Mijn creativiteit zit te borrelen.' 'Get on with it! Do it!' zegt Smith ferm, terwijl Hannelore haar plannen ontvouwt. 'Met The Image willen we aan creatief management doen, gaande van mensen vertegenwoordigen tot zelf onlinecontent creëren. Als ik ooit een visitekaartje heb, moet erop staan: *image making*, of dat nu als model, stilist of fotografe is. Van nul beginnen is spannend, maar ik kan hard werken. En het voelt alsof mijn werk tot nu toe de introductie was tot het volgende hoofdstuk: wat Hannelore zelf wil doen.'

Ook Smith, die het in het May Fair bij plat water houdt, staat op een kruis-

punt. Hij is in zijn bedrijf heel wat veranderingen aan het doorvoeren, zegt hij. 'We beseffen dat mijn generatie klanten met mij meegroeit, maar dat we ook de jongere generatie moeten aantrekken. Daarom werk ik nu met heel wat nieuwe, jonge ontwerpers.'

Kadert zijn recente beslissing om voor het eerst in zijn carrière een creatief directeur aan te duiden daar ook in? 'Mmm', zegt hij. 'Het is soms raar voor mij om constant van pet te wisselen: die van baas, ontwerper en eigenaar. Maar ik heb het vooral gedaan omdat ik zoveel reis en mijn team van ontwerpers dan geen aanspreekpunt heeft. Het is de eerste keer dat ik het zo loslaat, maar er staat dan ook meer dan ooit op het spel.'

Zijn fans in Europa of Japan – waar een massa Smith-fans woont – moeten niet panikeren dat hij van het toneel verdwijnt. 'Ik ben niet van plan om te sterven of zoiets', zegt hij, terwijl hij zijn nek laat knakken en zijn hoofd tegen Hannelores schouder laat vallen. 'Ga jij ooit met pensioen?' vraagt ze. 'Ik hoop van niet', glimlacht hij.

In de veel te grote sofa keuvelen ze verder over de vernieuwingsoperaties en over hoe nieuw alleen maar goed is als het oude niet meer deugt. 'Door de defilés twee keer per jaar moet je je als ontwerper blijven heruitvinden. Maar om heel eerlijk te zijn: de kleren die het best verkopen en die mijn huur betalen zijn de dingen die nooit veranderen: een goed wit hemd, een eenvoudig blauw pak.' 'Je hebt toch net iets nieuws uitgevonden?' vraagt Hannelore, doelend op Smiths innovatieve want onkreukbare *Travel Suit*. Het bestaat ook voor vrouwen. Sinds hij in 1993 begon te ontwerpen voor vrouwen, bezorgt hem dat nog »

liFe

ROOMMATES
PAUL SMITH EN
HANNELORE
KNUTS

altijd de meeste kopzorgen. 'You girls', zucht hij lachend. 'Voor vrouwen zijn er zoveel opties en ik heb ook geen sterk ontwikkelde vrouwelijke kant, waardoor ik lang niets begrepen heb van juwelen en make-up.' 'Ik voel aan kleren of de ontwerper een man of een vrouw is', zegt Hannelore. 'Homo's zijn raar genoeg niet altijd vrouwvriendelijk, omdat ze al eens vertrekken vanuit een utopisch beeld van de vrouw.'

'Ik denk dat mijn vrouwencollectie van volgende winter je zal liggen', zegt Smith. 'Het zijn eenvoudige, androgyne stukken in dezelfde materialen als onze mannenlijn.' Hannelore klapt blij in haar handen. 'Ik kom sowieso kijken als ik hier ben tijdens de modeweek in september.' Een fijn vooruitzicht, vindt hij, en hij knijpt nog eens in haar schouder.

9.000 HARTEN

Hij vindt dat ze er gelukkig uitziet. De belangrijkste reden daarvoor is zes maanden oud en heeft twee grote, blauwe ogen. Angelo Apollo K is de eerste zoon van Hannelore en haar vriend, videokunstenaar Nicolas Provost. Als die Angelo op zijn arm The Armadillo Suite binnendraagt, graait hij vrolijk naar de lange, grijze haren van Smith. Die begint de kleine te *neuzeneuzen*, tot jolijt van beiden. 'Het is een schat, zo'n gemakkelijke jongen', zucht Hannelore. Een jaar of vijf geleden, toen ze single was na haar lange relatie met gitarist Tim Vanhamel, oogde ze nogal onrustig, maar vandaag straalt ze moederlijke *bliss* uit. 'Ik weet eigenlijk niets van baby's, maar Angelo en ik proberen het puur op instinct. Hij lacht de hele tijd, dus zal ik wel iets goed doen, zeker?'

'Mijn liefde voor hem was er van in

het begin, maar ze groeit alleen maar', zegt ze. 'Die glimlach als hij wakker wordt, zalig! Tegelijk verontschuldig ik me al een beetje, want met elke interactie met de buitenwereld zal er een krasje komen op de idylle.' Het afgelopen halfjaar hebben ze met z'n drieën gecocooned in New York, waar ze al acht jaar woont. 'Door hem nu zo'n goede basis te geven, hoop ik dat hij tegen een stootje zal kunnen.'

'Ik doe hier en daar alweer een shoot en voel dat ik terug wil werken, maar het is niet gemakkelijk om me te concentreren. Ik wil een jaar borstvoeding geven en al die tijd zal minstens de helft van mijn brein met de baby bezig zijn.' Smith knikt. 'Door mijn grotendeels vrouwelijke team weet ik goed wat het effect van een kind krijgen kan zijn. Ik heb het jammer genoeg niet meegemaakt en ik mis dat natuurlijk. *But it just wasn't to be*. Gelukkig ben ik geduldig en zie ik dat dingen die je treffen in het leven vaak positief uitdraaien.'

Hij vertelt hoe hij op zijn eenentwintigste nog bij zijn ouders woonde toen hij verliefd werd op Pauline. 'Ze was een *London girl*, maar kwam bij mij wonen in Nottingham, samen met haar twee honden, twee katten en twee zonen van vijf en acht. Dat was nogal een schok', lacht hij. 'Ondertussen zijn haar stiefzonen en ik kameraden. We hebben dezelfde muzieksmaak.'

De balans tussen werk en gezin vond hij nooit een probleem. Pauline is daarbij nog altijd zijn alfa en omega. 'Ze begrijpt heel goed dat ik in alle vrijheid en zonder nervositeit mijn werk moet kunnen doen. Maar we praten er nooit over. Ik krijg overdag zoveel impulsen dat ik me thuis graag onderdompel in wat zij heeft gedaan: schilderen of tangolessen volgen. We

zijn ook nog altijd zo op ons gemak bij elkaar dat we niet op zoek gaan naar belangrijke dinergasten of sociale evenementen.' Hannelore mijdt die ook steeds vaker. 'De gesprekjes kunnen fun zijn, maar vaak zijn ze vermoeiend kort. Thuis vind ik veel meer rust. In het begin was Nicolas verbaasd. Als je me in de pers ziet, ben ik heel extravert, maar thuis zeg ik soms geen woord.'

'Om creatief te zijn is een stabiele relatie cruciaal', vindt Smith. 'Zoeken naar liefde of gezelschap verbruikt veel energie, die ik al jaren in mijn werk kan investeren. Ik hoop dat het in de toekomst zo zal blijven. Ik hou van continuïteit.' 'Onze job voelt ook niet echt als een job', zegt Hannelore. Hij knikt en heeft een laatste, relativerend verhaal in petto voor we elk onze weg gaan. Het begint in de *gentlemen's club* waar hij bijna elke dag rond 5.30 uur gaat zwemmen. 'Jarenlang zwom er een man op hetzelfde tijdstip. Na drie jaar vroeg hij of ik Paul Smith was. Hij had me herkend in een magazine. Toen ik hem uitnodigde in mijn studio bleek dat die bescheiden man een chirurg was die al 9.000 kinderharten had geopereerd of vervangen.' Hannelore zucht bewonderend en Smith glimlacht. 'Als mensen vragen hoe belangrijk mijn job is, zeg ik altijd: *meet my mate*. Hij is pas briljant.'

Een tweepersoonskamer in het May Fair Hotel is er vanaf € 570.

www.themayfairhotel.co.uk

De tentoonstelling 'Hello, my name is Paul Smith' loopt nog tot 16 augustus in het Modemuseum in Hasselt.

einDe